

PĚSTOUNOVI

Občasník o rodině, výchově a dětech

ZIMA 2025 | ZDARMA

Vzpomínka na
Editu Kozinovou

Kontakt
s biologickými
rodiči může být
prospěšný

Co nám vzkazují
adoptivní děti

Rodinné a komunitní centrum Chaloupka OSTRAVA

20 let spolu

Jedna moje kamarádka letos odjela na dovolenou do Himalájí. Vzpomněla jsem si na ni, když mi v mé oblíbené kavárně baristka namalovala do kávy srdíčko. Pán vedle u stolu se smál, že to srdce muselo dát spoustu práce a já ho přitom při prvním loknutí zničím. A právě to mi připomnělo mnichy v Tibetu, kteří z barevného písku tvoří složité mandaly, aby je na konec sami rozfoukali. Přijmout pomíjivost – krásy, okamžiku, ale i věci, které se zdají pevné – nás často vrátí zpět k sobě. A v takovou chvíli vyniká, kolik z toho, kým jsem dnes, určuje naše dětství a rodina. Jenže každá rodina vypadá trochu jinak a každý si pod ní představí něco jiného. V tomto čísle bychom se proto rádi zaměřili na různé úhly pohledu.

Jinak vypadá situace z pohledu náhradního rodiče – o něm si můžete přečíst v rozhovoru s paní Pracnou, režisérkou a autorkou dokumentární série Dejme dětem rodinu. Jinak z pohledu dítěte – tomu jsme v tomto čísle věnovali článek „20 věcí, které si děti přejí, aby jejich adoptivní rodiče věděli“. Zajímavý ale může být i pohled biologického rodiče, který své dítě k adopci předal. Také o něm nám vyprávěla paní Pávková, stejně jako o léčivosti setkání dítěte s biologickým rodičem, pokud je takový kontakt pečlivě a citlivě zprostředkovaný.

Doufám, že až se do tohoto čísla začnete, najdete v něm inspiraci, nové poznatky a možná i jiný pohled na děti a jejich prožívání. A třeba vám otevře nové obzory – byť jen o malý kousek.

Editorial Bara Brusové

OBSAH ZIMNÍHO ČÍSLA

4 | Vzpomínka na Editu Kozinovou

5 | Občasník vydává Chaloupka
Ostrava: Místo, kde rozvíjíme
a bavíme děti i celé rodiny

6 | Slovníček pojmů

8 | Rozhovor s PaedDr. Petrou
Pávkovou

14 | 20 věcí, které by měli adoptivní
rodiče vědět

16 | Rozhovor s Lucií Pracnou

20 | Co nás inspiruje

22 | Akční síla komunit a rodin
v Ostravě

25 | Více dětí do rodin? Má pomoci
novela zákona a větší individuální
podpora žadatelů

27 | Podcast „Pod střechou Chaloupky“

Vydalo:
Rodinné a komunitní centrum Chaloupka
z. s., Smetanovo náměstí 7, 702 00,
Ostrava. Redaktorky: Barbora Brusová,
Vesna Mrázková. Jazyková korektura:
Martina Sniegonová. Grafická úprava:
Linda Kořená. Redakční rada: Barbora
Brusová, Tereza Matysíková.
Kontakt: brusova@chaloupkaostrava.cz.
Foto na obálce: Jana Dvořáková. Ilustrační
fotografie v celém časopise: fotobanka
Pexels.com.

Vychází zdarma za podpory:

Vzpomínka na Editu Kozinovou

Pro nikoho z našeho týmu Rodinného a komunitního centra Chaloupka není snadné na Editku vzpomínat. Je to teprve krátce, co nás navždy opustila. Na druhou stranu, její odkaz je všude přítomný a je spjatý se vším, co děláme. Do Ostravy přinesla téma rodinné politiky, řadu komunitních aktivit a akcí a také iniciovala vznik jedné z prvních dětských skupin vůbec. Její práce položila pevné základy, na kterých dnes stojíme, a za to jsme nesmírně vděční. Stejně jako za to, že s námi i v době své nemoci na konci roku 2024 oslavila 20. výročí od založení Chaloupky.

Pro mnohé z nás nebyla pouze šéfkou nebo kolegyní, ale také mentorkou, přítelkyní i rádcem. A díky její bojovnosti se vize vybudovat komplexní a progresivní organizaci reagující na potřeby ostravských rodin, dětí a komunit stala skutečností. In memoriam jí byla udělena Cena města Ostravy za výjimečný a dlouhodobý přínos právě v oblasti rodinné politiky, rozvoje komunitního života a podporu náhradní rodinné péče v Ostravě. Získala čestné místo mezi ostravskými osobnostmi, stejně jako v našich srdcích.

Mgr. Edita Kozinová
1971-2025

Zakladatelka a ředitelka
Rodinného a komunitního
centra Chaloupka z.s.

Zakladatelka a předsedkyně
Unie center pro rodinu
a komunitu, z.s.

- V Ostravě rozjela akce jako Tátafest nebo Valíme se Slezskou.
- Pod jejím vedením začala Chaloupka v Ostravě organizovat akci Zažít Ostravu jinak a účastnit se aktivit Fajne rodiny.
- Zapojila Chaloupku do mezinárodních projektů Erasmus+ jako „Slova nejsou důležitá“ nebo „Each child is special“.
- Stála u zrodu Unie center pro rodinu a komunitu, z.s. sdružující a podporující organizace podobného charakteru.
- Chopila se práce při transformaci náhradní rodinné péče v Česku nejen jako doprovázející organizace pěstounské péče.
- Významnou měrou přispěla ke vzniku prvního systematického rámce pro prarodinnou politiku na úrovni samosprávy.

Kolektiv RKC Chaloupka

Občasník vydává Chaloupka Ostrava: Místo, kde rozvíjíme a bavíme děti i celé rodiny

Naše Rodinné a komunitní centrum Chaloupka Ostrava stojí již od roku 2004 po boku ostravských rodin. Původně malá iniciativa maminek na mateřské dovolené, které chtěly vytvořit prostor pro setkávání, se rozrostla v naši stabilní neziskovou organizaci, jejímž posláním je podporovat a rozvíjet rodiny v Ostravě - zajišťujeme jim bezpečné, přátelské a zábavné prostředí.

Nabízíme pestrou paletu služeb pro všechny věkové kategorie - od batolat až po seniory. Rodiče mohou využít dětské skupiny nebo moderní coworking s hlídáním dětí, který pomáhá sladit pracovní a rodinný život. Také klademe velký důraz na komplexní podporu v náhradní rodinné péči (NRP), kdy máme pověření pro výkon sociálně právní ochrany dětí pro celý Moravskoslezský kraj.

Pravidelně pořádáme kurzy cvičení, bodystylingu i vzdělávání pro dospělé, rodinné výlety do přírody a společenské akce jako je populární TátaFest nebo Zažít Ostravu jinak. V tíživých situacích je k dispozici poradenství a asistované kontakty. A také vydáváme časopis, který právě držíte v ruce.

Kde nás najdete? Na adrese Smetanovo náměstí 7 a Nádražní 117, Ostrava nebo online na www.chaloupkaostrava.cz

Máte dotazy? Kontaktujte kohokoli z našeho týmu prostřednictvím formuláře na webových stránkách.

Slovníček pojmů

Kdokoli, kdo se potká s tématem náhradní rodinné péče nebo otevře náš časopis, narazí na ustálené nebo legislativou dané pojmy. Tyto zkratky a termíny se mohou na první pohled zdát složitou úřednickou hantýrkou, která spíše mate, než pomáhá. Ne každá péče je ale stejná a ne každá rodina má stejné právní vazby. Abychom vám usnadnili orientaci v tomto důležitém a citlivém tématu, připravili jsme pro vás stručný přehled nejdůležitějších pojmů od osvojení přes respitní péči až po attachment. Pojďme společně odhalit, co se za nimi skrývá!

Náhradní rodinná péče (NRP)

Obecný pojem pro různé formy péče o dítě, které nemůže vyrůstat se svými rodiči. Zajišťuje, aby dítě vyrůstalo v rodinném prostředí, nikoli v ústavní péči. Patří sem pěstounská péče (dlouhodobá i přechodná), osvojení, poručenská péče, adopce a péče jiné osoby.

Pěstounská péče

Forma náhradní rodinné péče, kdy soud svěří dítě do péče jiné osoby (pěstouna), protože rodiče se o něj dlouhodobě nemohou starat. Pěstoun pečuje o dítě každodenně, některá zásadní rozhodnutí (např. změna školy, operace) musí schválit rodiče nebo soud. Pěstoun má nárok mimo jiné na finanční odměnu (pokud má uzavřenou dohodu s doprovodnou organizací).

Pěstounská péče na přechodnou dobu

Dočasná forma pěstounské péče. Dítě je u pěstouna jen na omezený čas – maximálně 1 rok – dokud se nevyřeší jeho situace (návrat k rodičům, dlouhodobá pěstounská péče nebo osvojení). Slouží hlavně k ochraně dětí v krizových situacích.

Poručenství

Nastává, když rodiče dítěte zemřou, byli zbaveni rodičovské odpovědnosti nebo ji nemohou vykonávat. Soud jmenuje dítěti poručníka, který ho zastupuje a stará se o jeho záležitosti. Poručník ale nemá vyživovací povinnost (pokud pečuje o dítě osobně, má nárok na podporu podobnou pěstounům).

Osvojení (adopce)

Právní institut, kdy se osvojitelé stanou „novými rodiči“ dítěte. Osvojením zanikají právní vazby dítěte k biologickým rodičům. Dítě získává příjmení osvojitelů a má stejné postavení jako jejich vlastní dítě. Osvojení je trvalé a nevratné.

Doprovodná organizace

Organizace, která uzavírá s pěstouny dohodu o výkonu pěstounské péče a poskytuje jim odbornou podporu. Pomáhá pěstounům s výchovou dětí, organizuje vzdělávání, nabízí poradenství a respitní péči. Podporuje kontakty dítěte s biologickou rodinou. Pěstoun bez dohody s doprovodnou organizací nemá nárok na odměnu pěstouna.

Attachment - vztahová vazba

Silné emoční pouto mezi dítětem a osobou, která o něj pečuje (nejčastěji matka, otec, pěstoun nebo jiný blízký pečovatel). Vytváří se už v raném dětství a je zásadní pro zdravý vývoj dítěte. Kvalitní a bezpečná vazba dává dítěti pocit jistoty, že je milováno a že se o něj někdo postará. Pokud dítě zažívá opuštění, zanedbávání nebo časté střídání pečovatelů, může se vazba narušit – a to se pak projevuje v chování i ve vztazích v dospělosti. Je důležitý v kontextu náhradní rodinné péče, protože děti, které zažily ztrátu či trauma, potřebují zvláštní podporu k vytvoření bezpečné citové vazby se svým novým pečovatelem.

Ústavní péče

Péče zajišťovaná v zařízení (kojenecký ústav, dětský domov, zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc). Dítě nemá individuální rodinné zázemí, péče je organizovaná personálem. Ústavní péče má být pouze dočasná – než se dítě může vrátit do vlastní rodiny nebo najít pěstouny či osvojitele. Stát zdůrazňuje, že rodina má vždy přednost před ústavem. Od 1. 1. 2025 není možné umísťovat děti do 3 let do kojeneckých ústavů. Ústavní péče nedokáže nahradit blízký vztah s pečující osobou.

OSPOD

Orgán sociálně-právní ochrany dětí.

Respitní péče

Pomoc pěstounovi, při níž se o dítě stará jiná osoba nebo služba, aby si pěstoun mohl odpočinout nebo si vyřídit své záležitosti.

Ilustrační foto

„Setkání s biologickým rodičem může být osvojenému dítěti k velkému užitku,” tvrdí odbornice na asistovaný kontakt

PaedDr. Petra Pávková založila a vede spolek SEFAM, který nabízí odbornou pomoc adoptovaným s kontaktováním jejich biologických příbuzných. Za posledních 20 let vyhledala biologické rodiče a připravila kontakt pro mnoho dětí i dospělých, mezi nimi také příbuzné své adoptované dcery. Možnost zblízka vidět dlouhodobý pozitivní dopad na dítě označuje za svou hlavní motivaci pro rozvoj tohoto tématu u nás. Jako s přední českou odbornicí jsme s ní probrali mnohé palčivé otázky: dá se z vývojového traumatu vyléčit? Co je dyadická terapie a proč ji znát? A je třeba se bát kontaktu s biologickými rodiči adoptovaných?

Je možnost, že se dítě pokusí vyhledat svého biologického rodiče, pro náhradní rodiče pořád především strašák?

Ano, stále platí, že pro většinu adoptivních rodičů je tato představa děsivá. A pokud k propojení dojde bez podpory dospělých, většinou to vede k dalšímu zranění dítěte, takže obavy jsou na místě. To ale neznamená, že všechny kontakty dítěte v adopci s jeho biologickými rodiči jsou nevhodné. Naopak, toto setkání může být dítěti k velkému užitku.

V jakém případě propojení s biologickou rodinou může dopadnout dobře?

Aby tento kontakt přinesl mnoho benefitů, které jinak pro dítě nedokážeme získat, musí splňovat několik podmínek. 1. Proběhne pečlivá příprava všech - dítěte, adoptivních rodičů i pěstounských rodičů. 2. Setkání musí proběhnout bezpečně po stránce fyzické i psychické a za okolností, které odpovídají potřebám dítěte. Dítě pak má možnost vidět svého rodiče na vlastní oči, tedy už

Zdroj ČRO, autorka fotografie Bohumila Reková

dále nemusí stále přemýšlet, kdo by to tak mohl být. Také může získat nezprostředkované informace o tom, co se tenkrát stalo a proč. Zároveň téměř vždy dítě zažije, že se mu rodič omluví za to, že ho opustil a “požehná” mu do života v nové rodině. Kdykoliv o tom mluvím, posluchači se diví, že jsou toho biologičtí rodiče schopni.

Ale ano, jsou. Mnozí žijí v silných pocitech hanby, že se o své děti nepostarali, a možnost se dítěti omluvit přinese i jim částečnou úlevu.

Samozřejmě, že biologické rodiče, kteří vinu nevnímají, do ničeho nenutím. Ale je jich opravdu jen pár.

Takže když se propojení dobře naplánuje, také většinou dobře dopadne?

Ano, je možné vše připravit tak pečlivě, že setkání skončí úspěšně. Největší strach mají adoptivní rodiče z toho, že si dítě biologického rodiče zamílne a přestane mít rádo je. Ale opak je pravdou. Když rodiče umožní setkání s biologickým rodičem i malé dítě vnímá, že ho adoptivní rodiče přijímají, jaký je, se vším všudy, a paradoxně to vztah dítěte k adoptivním rodičům posílí. To je jeden z benefitů.

Zmínila jste tu pomoc odborníka. Je opravdu tak klíčová?

Sama vím, jak to může vypadat, když si to adoptivní rodič připravuje sám, zažila jsem si to u své dcery. Je tam mnoho emocí na všech stranách, adoptivní rodič si lehce začne brát osobně něco z druhé strany, biologický rodič je nedůvěřivý, a to vše tento proces komplikuje. Budme rádi, že už se tato služba začíná rozvíjet a je dostupnější.

Nenarušit vztah dítěte k rodičům

Myslíte, že i díky rozrůstající se podpoře pro adoptivní rodiče bude kontakt s biologickým rodičem časem destigmatizován?

Ohledně postoje společnosti jsem spíše skeptická. Adopce je stále vnímána ve své staré rigidní poloze (dítě již má svou novou rodinu, na tu starou zapomnělo, nepotřebuje ji). I v odborných kruzích narazíte na lidi, kteří nechápou, jak významné jsou pro každého člověka jeho kořeny, a při myšlence na možnost setkání dítěte v adopci s biologickou rodinou vidí jen negativní scénáře. Přitom v situaci, kdy kontakt kolegové i já připravujeme, k negativnímu scénáři dojít nemůže. Vždy se postupuje po maličkých krůčcích a když se kdekoli něco zadrhne, v klidu to opra-

cováváme, dokud není možné jít dál. Dítě tedy nikdy není vystaveno něčemu složitějšímu, na co není připraveno.

Byla by potřeba mnohem větší osvěta okolo adopce...

Jaké jsou hlavní důvody, proč by měly děti v pěstounské péči a děti v adopci vědět, že nežijí se svými biologickými rodiči?

Vědět pravdu a znát důvody, zvláště, když se to týká biologických rodičů, je přirozená potřeba všech lidí. Snad všichni adoptovaní, kteří se o adopci dozvěděli později, tedy ne v předškolním věku, sdělují, že to tušili. Něco v jejich životě nebylo v pořádku. Řada z nich se i odváží rodičů zeptat, ani tak se nedozvěděli pravdu. Dokonce přibývá případů dospělých, kteří skutečnost, že jsou adoptovaní zjistili, v rámci svého sebezrozvoje, často v rámci terapie.

Podle vás je tedy nejlepší říct to dítěti co nejdříve?

Dozvědět se tuto realitu později, než v předškolním věku, může přinést narušení vztahu dítěte k rodičům. A to i přesto, že dítě navenek přijme informaci klidně. Uvnitř si ale říká: Když mě v tomto lhali, v čem mi ještě lžou? Místo uklidnění to přináší nepokoj a strach.

V naší společnosti bývalo a někde stále je zvykem o složitých věcech raději nemluvit. Ale následkem jsou tzv. sloni v pokoji a osamocení jednotlivých členů uvnitř rodiny.

Ale co když se k adoptivním rodičům dostane úplně malé dítě, třeba batole?

To na mém doporučení nic nemění. Z mnohalejších zkušeností a díky sdělení starších dětí víme, že nejlépe je začít otevřeně mluvit o celé situaci od začátku péče v nové rodině, případně již v přechodné pěstounské péči. Většinou děti rozumí mnohem víc, než si myslíme. Klidně to mohou rodiče vyprávět i dětem do 1 roku. Alespoň si rodiče zvykají, jak o tom mluvit.

A co když chtějí rodiče počkat, až se dítě začne ptát?

Když se dítě neptá, má to nějaký důvod. Často je to proto, že dítě cítí z rodičů určité obavy. Radím začít hned. Už nějakou dobu se ví, že máme také tzv. buněčnou paměť, která zachycuje jednotlivé události, které se časem vybavují. Touto pamětí disponuje miminko již v děloze. Do DNA se zapisuje cokoliv, na co není miminko připravené: ztráta matky, nedostatek péče, pozornosti a lásky, hrubé chování ze strany pečovatelů apod. To vše se ukládá v buněčné paměti na energetické úrovni. Tělo to zažilo, tedy si vše pamatuje. Tak na co čekat?

A z vaší zkušenosti tuto komunikaci náhradní rodiče zvládají?

V praxi se to bohužel moc neděje. Zkuste se zeptat jakéhokoli dítěte v adopci, zda se může rodičů kdykoliv a na cokoliv ohledně biologické rodiny zeptat. Naprostá většina odpoví, že ne. Tuší, že je to pro rodiče těžké téma a chrání je. A dokonce jsem zažila děti, které sdělovaly, že se mohou na cokoli zeptat, a teprve po letech jim došlo, že i ta vlastní kladná odpověď zaznívala pouze proto, aby rodiče nerozrušily. O tom by se dalo mluvit velmi dlouho.

Jak si takový zápis v buněčné paměti můžeme představit?

Je to směs pocitů, postojů, přesvědčení a vzorců, které řídí i naše budoucí chování, činy a postoje, a ovlivňuje náš pracovní model. Tyto zápisy spoluurčují, jak se vypořádáváme sami se sebou, s druhými i se světem. Není možné, že si miminko, které 9 měsíců vyrůstalo v děloze matky, zná její hlas, vůni, tlukot jejího srdce atd., nebude pamatovat ten hrozný pocit plný strachu, děsu, opuštění nebo zoufalství, které po odchodu matky zažívalo. A to nastává i v případě, kdy se nová matka hned objeví. Dítě tento zážitek nezapomíná. Sice ho v následujících letech nedokáže popsat jako konkrétní událost, ale všechny tyto zahlcující pocity v něm zůstávají. A většinou se přidávají ještě další (samota v porodnici, přechod do rodiny PPPD, noví neznámí lidé...), a tvoří postoj dítěte k životu.

Mnohem moudřejší než jásot nad tím, že teď má dítě novou rodinu, je klidné vysvětlení: "Není ti dobře, přišel jsi o maminku, chybí ti a je ti smutno. Já se teď o tebe budu starat a budu tě milovat..." Miminko slovům neporozumí, ale rozumí naladění pečovatele a jeho napojení a to mu bude pomáhat.

Co když se chce biologický rodič potkávat se svým dítětem i po prvním kontaktu?

V případě adopce odborný pracovník biologickému rodiči od první komunikace připomíná, že jde o jednorázový kontakt, kontakt, který nepovede k rozvoji vztahu mezi ním a dítětem, ale jde o setkání za účelem podpory zdravé identity dítěte. Nikdy neslibuje, že kontakt bude pokračovat dál. Dá se předpokládat, že děti budou mít v následujících letech nové otázky, odpovědi se ale často podaří zjistit přes odborného pracovníka, který kontakt připravoval. O další kontakt děti jeví zájem většinou až s odstupem několika let. Především se potřebují ujistit, že biologický rodič je v pořádku. V některých případech se adoptivní rodiče rozhodnou pro kontakt pravidelný, ale málokdy častější než 1x za rok. Vychází se vždy z potřeb dítěte.

Adoptivní rodiny nutně potřebují podporu

Na stránkách vašeho spolku informujete o tzv. otevřené adopci, která je velmi častá např. v USA a kde je náhradní a biologická rodina v nějakém stupni smluvně ošetřeného kontaktu. Přináší to podle vás více užitku než komplikací?

Pokud je otevřená adopce dobře ošetřena zákonem a zároveň jsou dostupné pro adoptivní rodiče odborná pracoviště, kde jim s nastavením spolupráce s biologickou rodinou pomohou, pak věřím, že to přinese dětem velký benefit a už nebudeme mít tolik nejistých dětí, které informace nemají a bojí se o ně říct.

A dokážete si představit, že by se mohl časem významně uchytit i u nás?

Určitě. Jen je to zatím v nedohlednu. Je to v rukách zákonodárců a MPSV a odtamtud zatím slyšíme jediné, že na to nemají čas. Z hlediska zákona je adoptivní rodina běžnou rodinou. Proto do podpory těchto rodin téměř neproudí peníze. To je smutné, protože z posledního výzkumu o adopci, který byl ukončen loni, je jasné, že adoptivní rodiny podporu nutně potřebují.

V teorii je zřejmě rozdílnost adopce a pěstounské péče lidem známá, co byste vypíchla vy?

Společnost vnímá adopci jako skvělé řešení problémů dítěte i adoptivních rodičů. Většina žadatelů o adopci jsou páry, kde se jim delší dobu nedaří otěhotnět. Netuší, že vychovávat dítě, které neporodili, je zcela odlišná zkušenost než s vlastním dítětem. Mají své mnohaleté představy o dítěti a oni i okolí očekávají, že jim se problémy vyhnou a dítě bude šťastné. Pravda je bohužel jiná. Dítě si do adopce přináší velké zranění, vždyť opuštění matkou v raném věku je to nejhorší, co se může člověku v životě stát. A adoptivní rodiče si nesou mnohá zranění z doby usilování o vlastní dítě.

A když se pak jejich dítě setkává s větami typu "Měl bys být vděčný, podívej, co pro tebe rodiče udělali", tak se zranění v rodině jen prohlubuje. Ne nadarmo uvedla terapeutka Nancy Verrier ve své knize The Primal Wound větu, která se hojně cituje. "Adopce je jediné trauma, kde se od obětí očekává, že budou vděčné."

A to je velký rozdíl oproti pěstounské péči, tam se mnohem víc počítá se zraněním dítěte, pěstouni by měli být zdraví a kontakt s biologickou rodinou je podpořen zákonem.

Ilustrační foto

autorka rozhovoru Veronika Vesna Mrázková

Ilustrační foto

20 věcí, které by měli adoptivní rodiče vědět

*Z knihy **Twenty Things Adopted Kids Wish Their Adoptive Parents Knew**, Sherrie Eldridge.*

Adopce není jen nový začátek – je to cesta, která s sebou nese i minulost, ztráty, otázky a někdy těžko pojmenovatelné emoce. Děti, které prošly adopcí, často prožívají složité vnitřní procesy, jež nejsou na venek hned patrné. Tento seznam dvaceti výpovědí vychází ze zkušeností samotných dětí a odborníků pracujících v oblasti náhradní rodinné péče.

Nejde o výčitky – ale o pozvánku k hlubšímu pochopení. Každý bod je malým okénkem do toho, co by si děti přály, aby jejich adoptivní rodiče věděli. Porozumění těmto přáním může pomoci budovat důvěru, bezpečí a vztah, který unese i těžké chvíle.

1. Než jsem byl/a adoptován/a, tak jsem zažil/a hlubokou ztrátu. To není vaše chyba.
2. Potřebuji, abyste věděli, že mám speciální potřeby, které vyplývají ze ztráty, kterou jsem zažil/a. Potřebuji, abyste se proto na mě nezlobili.
3. Když nebudu moci odtruchlit svou ztrátu, budu hůře přijímat vaši lásku.
4. Moje nedořešená ztráta se může obrátit v hněv proti vám.
5. Potřebuji vaši pomoc, abych odtruchlil/a svou ztrátu, naučte mě, jak rozumět svým pocitům ohledně adopce a jak svoje postavení přijmout.
6. To, že o své biologické rodině nemluvím, neznamená, že na ně nemyslím.
7. Chci, abyste sami byli iniciativní v otevřené komunikaci o mé biologické rodině.
8. Potřebuji znát informace o mé historii, o mém narození, o mé biologické rodině, bez ohledu na to, jak bolestivé to může být.
9. Mám strach z toho, že mě rodiče dali pryč, protože jsem „špatné dítě“. Potřebuji, abyste mi pomohli překonat tento pocit studu.
10. Bojím se, že mě opustíte.
11. Můžu se zdát být zdravější, než opravdu jsem. Potřebuji odhalit, co mám ještě skryté a porozumět tomu, kým jsem. V tom potřebuji vaši pomoc.

12. Potřebuji se cítit vnitřně silný/á.
13. Prosím neříkejte, že vypadám nebo se chovám jako vy. Potřebuji, abyste porozuměli tomu, v čem jsem rozdílný/á a měli z mé odlišnosti radost.
14. Nechte mě být sám/sama sebou... ale neoddělujte mě od vás.
15. Prosím respektujte důvěrnost mé adopce a neříkejte to druhým lidem bez mého svolení.
16. Narozeniny pro mě můžou být složité.
17. To, že neznám svou zdravotní rodinnou anamnézu, je mnohdy stresující.
18. Bojím se, že mě nezvládnete.
19. Když se kvůli strachu někdy chovám nevhodně, prosím, zůstaňte se mnou a reagujte rozumně.
20. I když se rozhodnu hledat svoji biologickou rodinu, vy jste stále moji rodiče.

Ilustrační foto

„Během natáčení dokumentu mě, přestože mám sama dcery v náhradní rodinné péči, hodně věci překvapilo,” říká Lucie Pracná, jedna z tvůrkyň série

Lucie Pracná vystudovala Filmovou školu ve Zlíně a dlouhodobě působí v Televizi Noe jako režisérka, střiháčka i kameramanka. Hned po revoluci začala vést skauty, kde zůstala jako vedoucí celých 20 let. V roce 2025 se podílela na vzniku dokumentární série Televize NOE s názvem Dejme dětem rodinu. Je maminkou dvou dcer v náhradní rodinné péči. Cesta k přijetí dětí se jí otevřela díky zjištění, že se může registrovat mezi žadatele o svěření dítěte do péče i jako samozadatelka.

Slovníček pojmů k náhradní rodinné péči najdete na straně 6-7.

Jako žadatelka jste podávala žádost jak o adopci, tak o svěření do pěstounské péče. A nakonec vám vyšlo oboje, je to tak?

Bylo mi jedno, co z toho vyjde. Rok jsem se připravovala a chodila k psychologce, na školení a všechny průpravy a po zhruba sedmi měsících jsem dostala zprávu o tom, že pro mě mají dítě k adopci. Přitom mi všichni říkali, že jako samozávitelka adopce nedosáhnu.

A šlo to hladce?

Naopak. Už z příprav jsem věděla, že kojenecký ústav není nejprívětivější místo pro dítě, a první seznamování nebylo personálem úplně zvládnuté. Bylo mi podsouváno, že Esterka ve svých sedmi měsících nedělá na dece s hračkami, co by měla, a dokonce zaznělo, že bude buď hloupá nebo postižená. Já byla pochopitelně vyklepaná a tento přístup mě šokoval.

Ale ustála jste to a za Esterkou dále jezdila.

Trefila jsem takřikajíc skvělý čas - dítě si právě mezi 6. až 8. měsícem tvoří silné vazby na nejbližšího člověka. Už při prvních návštěvách se mě držela jako klíště a hájila si mě i před ostatními dětmi. Když jsem si ji pak dovedla domů, začala se chovat mnohem živěji. A není ani hloupá, ani postižená. Naopak, je nadprůměrně inteligentní. Naměřili ji IQ přes 140 a už má papír, že ji chtějí do Mensy.

Předpokládám, že po těchto zkušenostech vítáte zrušení kojeneckých ústavů.

Bylo by krásné přebírat dítě z rukou někoho, kdo se mu věnoval. Já třeba zpočátku trpěla tím, že se mi s Esterkou nedařilo budovat vztah. Děti z kojeňáku mívají problém navázat oční kontakt a Esterka koukala skoro půl roku někde za mě, ne na mě.

Nakonec se vám povedlo nejen navázat vztah, ale také získat pro Esterku sestřičku.

Především díky tomu, co stálo v mé žádosti. Bylo pro mne rozhodující dát šanci dítěti, které nemá milující rodiče, ani vyhlídky na to snadno získat domov. Většina žadatelů chce holčičku, ideálně blondatou s modrýma očima... Já uvedla, že mohu přijmout i dítě jiného etnika nebo s menšími zdravotními obtížemi. Třeba Agátka má na první pohled odlišnou barvu pleti, což mohlo být pro mnohé žadatele překážkou.

Rasismus se týká i těch nejmenších

Víte více o původu svých dcer?

U obou je otec neznámý. A vím, že si Agátka jako malá hrozně zkusila. Narodila se o dva měsíce dřív a ještě císařským řezem, což pro dítě není ideální. Pak byla přidušená, takže musela být křičena. Navíc neměla jméno - na kartě pojišťovny bylo napsáno "jméno nezjištěno" a bylo jí až po půl roce přiděleno soudem. Já ji ale nakonec zvládla přejmenovat. Jméno od maminky bych si neodvážila měnit, ale takhle mi to dávalo smysl.

Své druhé dceři jste poručnicí. Jak se tento vztah liší od pěstounské péče?

Poručníctví je vyšší forma pěstounské péče. Získala jsem rodičovská práva, mohu za ni rozhodovat, ale stále nejsem v jejím rodném listě. Můžu ale bez biologických rodičů či bez povolení soudu řešit například povolení operace, vystavení cestovního pasu apod. Podmínkou poručníctví je, že soud zbaví biologické rodiče jejich práv vůči dítěti.

Kdy jste s dcerkami komunikovala, že nejste jejich biologická maminka?

Od samého začátku. Třeba když jsem Esterku přebalovala, říkala jsem jí "nejsem tvoje maminka, ale budu se teď o tebe starat". Nevím, kolik z toho ta malá vnímala, ale pro mne to bylo důležité. Učila jsem se to říkat nahlas. A byla jsem zcela otevřená i vůči okolí. A že se mě ptalo lidí! Úplně cizí osoby, v obchodcích, na cestách, dokonce i recepční na dovolené. Samozřejmě to mnohdy souviselo právě s barvou pleti.

Setkala jste se i s negativními poznámkami?

Často, protože se v ČR podle mých zkušeností rasismus týká i malých dětí. Nejednou jsem na hřišti slyšela maminky, které svým dětem říkaly, ať si s těmi mými nehrajou. Běžně si také přitahují kabelky, nehledě na věk dítěte. Ale tím se

problém jen prohlubuje. Protože to dítě to samozřejmě vnímá. Všimne si, když nás třeba prodávачky hlídají více než jiné maminky. A když dítěti 100x řeknete nebo třeba jen naznačíte, že je zloď, ono už potom něco opravdu šlohe.

Přesvědčit je, že celý svět není špatně

Je něco, co vás během natáčení série Dejme dětem rodinu překvapilo?

Zjistila jsem, že si někteří lidé nemyslí, že je přechodná pěstounská péče pro děti lepší varianta. Někteří tvrdí, že dítě z ústavu nemělo minulost, což je prý výhoda. Navíc někteří mají s přechodnou pěstounkou či pěstounem špatnou zkušenost.

Takže jste našli i kritiky přechodné pěstounské péče?

Divila jsem se a nesouhlasím s nimi - pro dítě je přechodka oproti kojeňáku jednoznačně lepší varianta. Systém umožňuje, že se miminko může dostat ihned po narození do připravené náruče přechodné pěstounky, která sedí v místnosti vedle porodního sálu. Je tam tudíž okamžitá a permanentní péče - dítě něco chce a někdo se mu věnuje. Není to ideální, ale je to mnohem méně stresující a traumatizující.

V sérii často zaznívá, že jsou děti v náhradní rodinné péči "jiné". Není to zbytečný cejch?

Ale ony opravdu jsou jiné. Tvrdit, že "když už jsem vychovala své dvě děti, přijmout a vychovat další přijaté dítě bude o to snadnější", je omyl. Vlastní dítě můžete třeba plesknout po zadku a ono to v kontextu vaší výchovy pochopí, rozdýchá. U přijatého dítěte to tak být nemusí. A i proto jsou pak tito náhradní rodiče často překvapeni - co jim mnoho let fungovalo u vlastních biologických dětí, najednou nefunguje. Sama jsem zkoušela praktiky, které jsem zažila jako malá, zcela bez výsledku. Musím si pořád zvědomovat, že se ke svým dětem nemohu chovat tak, jak se chovali mí rodiče ke mně. A uvažte, když je ta změna tak náročná pro mě, jak se má snadno přeprogramovat to zraněné dítě?

Ilustrační foto

Týká se jinakost i těch dětí, které zažily přechodnou pěstounskou péči?

Ano, protože i tyto děti mají svá zranění. V sérii zaznělo, že jsou jejich traumata dokonce nesmazatelně propsaná a pozorovatelná na snímcích mozku. Dítě, které je opečovávané milující maminkou, má na snímcích z magnetické rezonance jiné zápoje než dítě, které to nezažilo. A taky se už dnes ví, že děti v náhradní rodinné péči mají enormní hladinu kortizolu, stresového hormonu. Být pod jeho vlivem je pro tyto děti přirozený stav, takže si jej pak navozují, i když jsou v péči náhradních rodičů aby stres mohl teoreticky ustoupit.

Jak se takový stres konkrétně projevuje?

Třeba u mých dcer tak, že se jim spousta věcí nelíbí, všechno je na nic, pořád se vůči něčemu ohrazují, lidi jsou blbí, celý svět je blbý... Mým úkolem je přesvědčit je, že ten svět, ani všichni lidé nejsou úplně špatně.

Bez školení pro pěstouny bych to nezvládla

Využíváte služeb doprovázejících organizací?

Bez školení pro pěstouny bych péči o dcery asi nezvládla. Někteří pěstouni vnímají vzdělávání jako povinnost, já spíše jako velkou pomoc. Nedovedu si představit, že bych měla jen adoptovanou Esterku, a tudíž bych neměla tuto oporu. Vždyť mnohé adoptované děti jsou stejně zraněné jako ty pěstounské. Takhle mám za sebou doprovázející organizaci a sociální pracovníci, které můžu kdykoliv zavolat a doptat se. Mám se na

koho obrátit, když třeba potřebuju sehnat psychologa apod. Naštěstí se v tomto směru začíná myslet i na adoptivní rodiče.

Jakou podporu pro adoptivní rodiče máte na mysli?

Konkrétně Moravskoslezský kraj získal evropské dotace na kurzy, které mohou navštěvovat nejen pěstouni, ale i adoptivní rodiče. Věnují se představení terapeutického rodičovství, které zažívá boom.

Povíte nám o něm?

Odborníci tomu říkají rodičovství na druhou. Za hlavní myšlenku terapeutického rodičovství považují to, že zkratka nestačí, aby dítě v náhradce chodilo k psychologovi třeba jen jednou za 14 dní. Koncept stojí na tom, že je potřeba terapeutického zacházení s dítětem v každé situaci, každý den. Autorkou konceptu je Kim S. Golding a velkou zásluhu na jeho šíření má paní Jana Kovařovicová, která knihu Terapeutické rodičovství přeložila do češtiny.

Říkáte mi to s velkým úsměvem, nicméně to musí být velmi těžké. A počet žádostí o adopci klesá. Jsou nároky na náhradní rodiče možným vysvětlením?

Lidé z oboru tvrdí, že je to narůstajícím množstvím možností. Existují nové způsoby podpory plodnosti, více možností cestovat nebo se kariérně uplatnit... Ale já mám za to, že čím více o detailech pěstounského života mluvíme, tím více z toho mohou mít lidé respekt.

Devět dílů o pěstounství a bonusy

Jaký pro vás byl hlavní cíl dokumentární série Dejme dětem rodinu?

S Ditou Hartmann-Tengler, která sérii za Moravskoslezský kraj iniciovala a také jí provází, jsme byly za jedno. Nechtěly jsme burcovat ve stylu "pěstounství je super, dělejte to všichni". Ono je to opravdu jen pro někoho. Spíše jsme chtěly široké veřejnosti ukázat, že se ty děti opravdu chovají jinak a proč. Strašně málo se o tom ví. Já sama jsem neustále narážela. Ve škole,

u doktora, v kroužcích... O specifickém chování dětí v náhradní rodinné péči se dokonce neučí ani pedagogičtí pracovníci na vysoké škole. Také psychologů, kteří rozumí specifickým potřebám svěřených dětí, je jako šafránu.

Zamýšleli jste tedy také zvýšit povědomí o úskalích, které pěstouni zažívají?

A současně destigmatizovat děti v náhradce. Uvedu příklad. Mnoho lidí si řekne, "když krade, bude z něho kriminálník". Ale skoro všechny děti kradou, je potřeba se podívat na jejich motivaci. Hezky to vysvětlil pan psycholog Mgr. Jakub Řezníček v 7. díle série. Děti z běžné rodiny kradou, pokud nějaký předmět chtějí, pro sebe. Děti z náhradky ale kradou z mnoha důvodů, které u běžné rodiny nevidíte. Např. kradou peníze proto, aby mohly nakupovat sladkosti spolužákům a zajišťovat si tím přízeň nebo lepší postavení.

Ilustrační foto

Jeden z dílů dokumentu byl věnovaný i přijetí dětí s těžkým zdravotním omezením či postižením.

Sama jsem byla zvědavá, co nám tito pěstouni poví. A velmi mne překvapila jedna maminka, která vysvětlovala, že sice získala do péče nemocné dítě, ale to dítě, cituji, "je hodné". Doslova řekla, že to má "možná jednodušší". Starost o takové dítě je určitě extrémně fyzicky namáhavá, ale jí třeba dítě nikdy nebude utíkat z domu. Zároveň mají velkou podporu od doprovodných organizací. Doporučuju se na jejich výpovědi podívat.

Je téma, které jste v sérii nepokryli?

Určitě, ale zatím jsme připravili jen několik bonusů navíc. Jeden z nich bude věnován zmíněnému terapeutickému rodičovství, natáčeli jsme ho právě s paní Kovařovicovou, a ten doporučuju všem rodičům, nejen z náhradní péče. Další bonus je věnovaný adopci, hovořili jsme s paní Pávkovou, a reflektuje i potřebu větší průběžné podpory pro adoptivní rodiče. Všechna videa budou po odvysílání dostupná ve videotéce na stránkách www.tvnoe.cz.

autorka rozhovoru **Veronika Vesna Mrázková**

Co nás inspiruje

Uzdravení vývojového traumatu | Laurence Heller, Ph.D. Aline La Pierre, Psy.D.

Jak rané zážitky ovlivňují chování, emoce a vztahy dítěte? Autoři nasvěčují, že vývojové trauma nevzniká jen z jedné události, ale z dlouhodobého nedostatku bezpečí, pozornosti nebo citového naladění. Pěstounům kniha nabízí srozumitelný pohled na to:

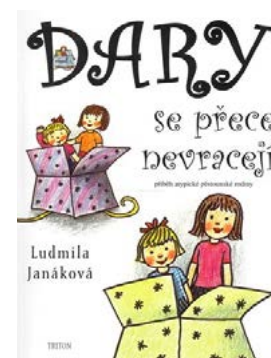
- proč děti reagují „jinak“, než bychom čekali,
- jak se trauma projevuje v těle i v chování,
- jak skrze vztah a klidné, stabilní prostředí mohou pomoci dítěti postupně obnovit pocit bezpečí,
- jaké přístupy podporují uzdravení – především trpělivost, citlivost, práce s regulací emocí a posilování vztahové vazby.

Všechny epizody jsou volně k dispozici ke zhlédnutí na stránkách www.tvnoe.cz.

Mami, kde jsi? | Olivia Maurel

Autorka ukazuje, jak silná může být touha dítěte porozumět svému původu a proč je pro něj tak důležité znát svou historii.

Dary se přece nevracejí: Příběh atypické pěstounské rodiny | Ludmila Janáková

Kniha zachycuje skutečný příběh rodiny, která přijala dítě do pěstounské péče a prochází s ním náročnými i krásnými etapami společné cesty. Otevřeně popisuje radosti, humor, ale i vyčerpání, nejistoty a dilemata, se kterými se pěstouni potýkají.

Tělo sčítá rány | Bessel A. Van der Kolk

Kniha ukazuje, jak hluboce trauma ovlivňuje dětský mozek, tělo i chování. Autor vysvětluje, že děti, které zažily násilí, zanedbávání nebo opakované stresující situace, nevnímají svět jako bezpečný – a jejich tělo zůstává „v pohotovosti“, i když už jsou v bezpečí.

Terapeutické rodičovství | Kim S. Goldingová

Kniha představuje způsob péče, který pomáhá dětem uzdravovat se z raných ztrát, traumatu a narušené vazby. Terapeutické rodičovství staví na laskavosti, hranicích a hlubokém porozumění tomu, proč dítě jedná tak, jak jedná. Terapeutické rodičovství učí, že za obtížným chováním je vždy nějaká potřeba. Když pěstoun reaguje s klidem, empatií a jasnými hranicemi, vytváří dítěti prostor pro uzdravení a růst.

Držte si své děti | Gabor Maté

Kniha vysvětluje, proč je pro zdravý vývoj dítěte zásadní pevné pouto s dospělým – a co se stane, když se dítě začne orientovat více na vrstevníky než na své pečující osoby. Autoři popisují, že děti potřebují dospělého, který je vede, uklidňuje, nastavuje hranice a je jejich „bezpečným přístavem“.

Akční síla komunit a rodin v Ostravě

Akční síla komunit a rodin v Ostravě

Věříte na komunity? Nám přijdou nenahraditelné. Ať už jde o jejich celospolečenský, vzdělávací, svépomocný nebo rozvojový přínos. Město Ostrava má podporu komunit ve svých strategických plánech a my jsme v roce 2025 opět přispěli svou troškou do mlýna.

Celá řada letošních akcí podpořila sdílení, společný kreativní čas a oživení Ostravy. Pod hlavičkou Rodinného a komunitního centra Chaloupka jsme uspořádali sérii komunitních brunchů, květnový miniFestival rodin, červnový TátaFest a zářijové slavnosti Zažít Ostravu jinak. Právě ty měly jako téma sílu komunit a je vidět, že v centru města mají – naše akce i komunity – své místo. Ať už jde o rodiny, seniory, bikery nebo třeba dospívající se zkušeností z dětských domovů. A nejen že se daří vytvářet příležitosti k netradičnímu a inspirativnímu trávení volného času, ale skrze tyto akce také komunikujeme důležitá témata. Mezi ně patří náhradní rodinná péče, ekologie, cirkulace a péče o životní prostředí nebo inkluze.

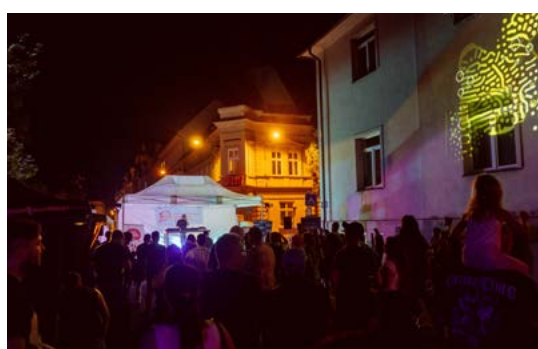
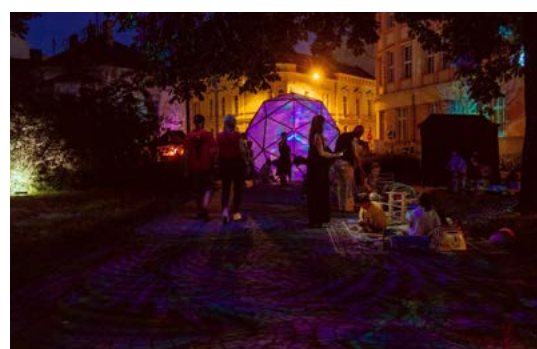
Jak se akce vydařily?

Během celého roku jsme rodiče s dětmi zvali na dopolední brunche, tedy pozdní snídani s občerstvením a hravými zpívkami. V květnu se po celém světě slaví Mezinárodní den rodiny, a tak jsme při té příležitosti připravili zábavný miniFestival s vyžitím pro každou generaci. Červnový TátaFest, který už 13. rokem oslavuje táty i dědečky a pěstouny, dal zase možnost předvést se talentovaným mladým – ať už šlo o mažoretky, dětský sbor nebo kapelu Limity. No a slavnosti Zažít Ostravu jinak? To byl vrchol naší sezóny a návštěvníci zaplnili živým ruchem celou křižovatku ulic Dvořákova a Přívozká i přilehlé okolí. Zážitková sobota nabídla tak pestrou směsici programu, stánkařů a aktivit, že bylo až do pozdních hodin co ochutnávat, zkoušet i obdivovat. Večer pak navíc Sjetýlka díky světelným projekcím a instalacím proměnila kus centra v pohádkovou krajinu. A o finálovou párty se postaral renomovaný producent Madface, který nekompromisně roztančil všechny, co vydrželi až do setmění.

Co dodat? Chceme poděkovat všem, kteří nám umožnili rozdávat radost a spojovat lidi z nejrůznějších komunit: městu Ostrava, Fajne rodině, Městskému obvodu Moravská Ostrava a Přívoz a dalším partnerům. Na viděnou zase příští rok!

archiv fotografií RKC Chaloupka

Více dětí do rodin? Má pomoci novela zákona a větší individuální podpora žadatelů

Od 1. července letošního roku platí novela zákona o sociálně-právní ochraně dětí, která zásadně ovlivňuje procesy v oblasti náhradní rodinné péče. Jejím cílem je, aby co nejméně dětí vyrůstalo v ústavech a co nejvíce našlo stabilní zázemí u pěstounů nebo osvojitelů. Změny se týkají především zkrácení lhůt, posílení odborné podpory a většího důrazu na potřeby dítěte.

„Každé dítě má právo na rodinu. Novela má pomoci tomu, aby děti nečekaly zbytečně dlouho a aby se žadatelé o náhradní rodičovství cítili připraveni a podporováni,“ vysvětluje Ministerstvo práce a sociálních věcí.

Jak se stát náhradním rodičem?

Proces zprostředkování je poměrně komplexní a zahrnuje několik kroků, které se nemění:

- 1) Podání žádosti
- 2) Sociální šetření
- 3) Odborná příprava
- 4) Zařazení do evidence
- 5) Zprostředkování a seznámení s dítětem
- 6) Rozhodnutí soudu a příchod dítěte

Co přináší novela zákona?

- Psychologické posouzení není vždy nutností.
- Nově krajský úřad hovoří osobně s žadateli.
- Po přijetí dítěte do rodiny nejsou žadatelé vyřazováni – pokud chtějí zůstat nadále v evidenci – a to až po dobu 10 let.
- Žadatel si může vybrat, kde absolvuje přípravu, případně psychologické posouzení, bylo-li navrženo.
- Posílení odborné podpory – pěstouni a osvojitelé mají mít snazší přístup k psychologické, terapeutické i vzdělávací pomoci.
- Důraz na individuální potřeby dítěte – větší podpora při hledání rodin pro sourozence či děti se specifickými potřebami.

Strašák psychologického posouzení: ne test, ale pomoc

Psychologické posouzení zjišťuje, zda má žadatel dostatečné předpoklady pro zvládnutí náročné role náhradního rodiče. Psycholog sleduje motivaci, stabilitu osobnosti, schopnost empatie i připravenost zvládat krizové situace. „Děti v náhradní péči si často nesou těžké zkušenosti – zanedbávání, ztrátu rodičů nebo i týrání. Je důležité, aby jejich noví rodiče byli připraveni s tím pracovat,“ vysvětluje dětská psycholožka Jana Novotná.

Posouzení se skládá z rozhovoru, testů i diskuse o životní historii a očekáváních. Pokud psycholog zjistí slabší stránky, neznamená to ale automatické vyřazení – žadateli může být doporučeno další vzdělávání či odborná podpora.

Další novinka je v provázení

Individuální podpora zájemců o náhradní rodinnou péči po celou dobu procesu zprostředkování je také předmětem projektu Podpora a rozvoj náhradní rodinné péče na území statutárního města Ostravy, reg. č. CZ.03.02.02/00/24_066/0004628. Za tímto účelem byla vytvořena pozice sociálního pracovníka – průvodce, který je připraven být žadatelům po boku po celou dobu procesu zprostředkování náhradní rodinné péče. Do projektu mohou zájemci vstoupit kdykoli po projevení zájmu o některou z forem náhradní rodinné péče. A co víc, účast v projektu je bezplatná a dobrovolná.

Co může sociální pracovník-průvodce nabídnout?

Cílem je zajistit, aby celý proces posouzení a přípravy k přijetí dítěte do rodiny byl pro žadatele transparentní a srozumitelný. Průvodce poskytne informace například o potřebách dětí svěřovaných do osvojení nebo pěstounské péče, ke kterým patří práce s jejich identitou a traumaty. Také žadateli poskytne dostatek času ke zvážení a vyhodnocení získaných informací. Může žadatele podpořit při jednání se sociálním pracovníkem orgánu sociálně-právní ochrany dětí, který vypracovává sociální zprávu pro krajský úřad. Má také možnost nabídnout osobní setkání s pěstounem v rámci workshopu či besedy pro veřejnost. Po zařazení do evidence krajského úřadu může být žadateli nápomocen při navazování kontaktů s konkrétním dítětem vytipovaným krajským úřadem. A je toho více! Vedle usnadnění orientace žadatele v celém procesu navíc projekt usiluje o navýšení kompetencí náhradních rodičů.

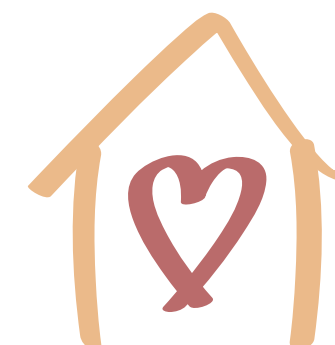
Více informací získáte u sociální pracovnice:

Mgr. Tereza Bartoňková
+420 720 846 176
terez.bartonkova@ostrava.cz

**PĚSTOUNI
OSTRAVA!!!**

Spolufinancováno
Evropskou unií

Nakoukněte „pod střechu Chaloupky“

Pod střechou Chaloupky, tak se jmenuje nová podcastová série, kterou jsme letos, za podpory Moravskoslezského kraje, začali natáčet. Prvními dvěma hostkami byly naše kolegyně a odbornice z oblasti náhradní rodinné péče. Pozvání přijala Lenka Honusová Russová, vedoucí OSPOD Magistrátu města Ostravy, a Petra Meda Stanieková, sociální pracovnice a psycholožka. V neformálním rozhovoru jsme diskutovaly nepřehledné množství aspektů pěstounství, přechodné pěstounské péče i osvojení dítěte. Z části proto, že je tato oblast natolik komplexní, že osvěta nemůže škodit, částečně také proto, že lidí žádajících o svěření do pěstounské péče pořád není celkově, ani v našem kraji dost. Zatím.

Sledujte první dva díly na našem Youtube kanálu nebo webu www.chaloupkaostrava.cz.

Rodinné a komunitní
centrum Chaloupka
OSTRAVA

www.chaloupkaostrava.cz

